

[Melchior.]

Det er derimod vigtigt og glædeligt at kunne konstatere, at ingen mere i dette samfund — i hvert fald ikke i nogen af de politiske partier, som vi er velsignet med sådan en dejlig mængde af — opererer med arbejdsløshed som et økonomisk virkemiddel. Der er nogle, der stadig vil give det udseende af, at der skulle være nogle erhvervsfolk, som skulle kunne tænke sig en reserve af arbejdskraft for at trykke lønningerne. Med mit kendskab til erhvervslivet — og vel ikke mindst når jeg nu kommer herop, efter at hr. Haunstrup Clemensen har sagt noget tilsvarende meget klart — er det min opfattelse, at man kan stå inde for den påstand, at der findes ikke noget erhvervsliv, det være sig den store industri eller den lille detailhandel, som overhovedet opererer med arbejdsløshed som noget brugeligt middel, hverken egoistisk set eller etisk set. Erhvervslivet, alle ejere og medarbejdere, ønsker naturligvis produktion, afsætningsmulighed og optimisme. Og ingen af disse ting kan trives under arbejdsløshedens trussel.

Jeg nævnede, at Information i dag bringer en malplaceret leder om dagens debat. Nu har den avis jo heldigvis også nogle ansvarsbevidste og fornuftige skribenter, og Hans V. Bischoff havde i går en artikel netop om det, jeg taler om her, nemlig om solidariteten. Jeg kan erklære mig enig i den betragtning, der i den artikel fremsættes om, at solidaritetens krav er og må være fuld erstatning til mennesker, der uden egen skyld er arbejdsløse. Nøjagtig som jeg plejer at nævne det i forbindelse med sygdom, hvor jeg mener, at 90 pct.s erstatning er en sjofel behandling at give nogle af lønmodtagerne, medens andre får 100 pct.s erstatning. Der må i hvert fald være lige forhold for alle og altså primært 100 pct.s erstatning ved uforskyldt sygdom ligesom ved uforskyldt arbejdsløshed.

Jeg hæftede mig ved hr. Erling Dinesens ønske om to årlige reguleringer af arbejdsløshedserstatningen. Jeg vil gerne sige, at i dette spørgsmål og med hensyn til alle andre ideer, der måtte kunne fostres, og som måtte vise sig praktisk gennemførlige, er mit parti rede til fra den dag i dag at medvirke på enhver måde.

Vi står jo i dette sædvanlige modsæt-

ningsforhold mellem 2 b'er, beskæftigelse og balance, altså betalingsbalance. Jeg var i går aftes til et femkantet vælgermøde, hvor for socialdemokratiet talte et tidligere medlem af dette ting, som også nok håber på og ønsker sig at komme herind igen, og jeg hæftede mig netop forud for dagens debat ved, at han ikke undså sig for ligesom at angribe besparelsesforliget af 20. september 1974 ved at sige, at det kunne jo meget nemt medføre et øget tryk på betalingsbalancen. Det var en meget køn indrømmelse til forligspartierne, at der åbenbart her dog var opnået sådanne skattelettelser til store dele af befolkningen, at det kunne give sig udslag i større forbrug og derved altså et større tryk på betalingsbalancen. Det er jo rigtigt, at disse 2 b'er, beskæftigelsen og balancen, er i et bestandigt brydtag med eller imod hinanden, og det er bl.a. vor opgave at søge at finde den afbalancering af disse to hensyn, der er vigtige begge to for befolkningens tilfredshed og levestandard.

Der har været nævnt mange praktiske forslag her i dag. Fra ministrenes side er der nævnt ting, som er gennemført, og andre ting, som er under overvejelse, og hr. Erling Jensen nævnte en række af punkter, som han opsummerede i slutningen af sin tale, om hvilke jeg næsten forbeholdsløst kan sige ligesom om regeringens tanker, at der er ikke noget i det, vi ikke gerne støtter. Jeg er også overbevist om, at det er ting, der kan samle et bredt flertal i denne sal.

Fælles for det hele må være at søge en stabilitet i foranstaltningerne, at de bliver nogenlunde langsigtede, så langt som man nu kan se i disse tider med energikrise og andre ekstraordinære forhold, som vel snart vil vise sig ikke mere at være ekstraordinære, men blive ganske normale. Der må en sådan stabilitet og sådan ro i planlægningen, at der vindes tillid. Tilliden til den danske krone, tilliden til obligationerne, således at deres kurs stiger og renten falder, er en afgørende forudsætning for, at der vil blive bygget og investeret langsigtet, således at vi gør op med arbejdsløshedsspøgelset, ikke kun på allerkorteste sigt, men også af varig karakter.

Af andre praktiske ting, som dels har været nævnt, dels ikke har været nævnt, vil jeg lige optællingsmæssigt, opregningsmæssigt, nævne nogle enkelte.